

Den onde maler
(Slutningen af 1800-tallet)

Hun ejed kun i verden sin uskyld og sin tro.
Til maleren, som sukked, hun gav dem begge to.
De gik til dans i "Kilden", han kyssed hendes mund,
og svor: jeg trofast elsker dig indtil min sidste stund,
- indtil den sidste stund!

Han svor så dyre eder, hun lytted og hun lo.
Så tog han tro og uskyld og løb med begge to.
Hun sukked, græd og klagede: Forbi! Alt er forbi!
Så gik hun ned til havet og sprang lige lukt deri,
- sprang lige lukt deri!

De graved hendes tue om nat ved måneskin,
de planted hvide liljer med tårevædet kind.
Da græd den onde malersvend, han knælede og bad:
Ak, du min Gud og skaber, min brøde mig forlad,
- min brøde mig forlad!

Samvittighedens kvaler ham voldte nag og skræk:
han stak en kniv i hjertet... og så, så var han væk!
Moralen, unge kvinder, er fyndig, kort og klar:
Lad ingen mand bedåre jer, men hold på det, I har,
- ja hold på det, I har!

Tekst: Edvard Søderberg 1869-1906
Melodi: Charles Kjerulf 1858-1919